

ON LA SANG

La poeta Marta Pérez i Sierra llegeix el poemari de Ricard Garcia, 'On la sang' (Onada Edicions, 2017), llibre que va rebre el 19è Premi de Poesia Jaume Bru i Vidal, Ciutat de Sangunt 2016, amb un pròleg de Joan Navarro i imatge de coberta de Pere Salinas.

La lectura d'aquest llibre em recorda la veu de Ricard recitant alguns d'aquests poemes quan eren encara inèdits. Sento la seva veu pausada i rítmica que encara m'emociona, tot i no haver paït en aquell moment el contingut del que escoltava: *un instant que es multiplica i és únic*, com diu Navarro.

Al poeta se li revela la bellesa de la vida i la mort en tastar-les, no només amb la boca, sinó també amb les mans, amb els narius, amb el cos sencer. Tinc un amic que quan perd el nord, s'endinsa en el bosc, fa un forat al terra i hi enfonsa el rostre, per retrobar l'essència, com el poeta:

*Te n'acostaves grapats a la cara per respirar-la amb força,
i hi senties, barrejades, la saó de tot un hivern de pluges.*

Poemes en què el sexe, el pas del temps, l'amor, l'enyor, el dol, es prenen entre les mans i es tasten, s'oloren, es masteguen: *I mastego, també, la llum amb què mires*. Perquè el poeta du tota l'olor del món a la pell i *el gruix de les ànimes* i la sang. I ens fa tastar als lectors, vers a vers, la sal de viure. Ens fa sentir que aquest llibre és casa nostra, com el cos estimat del seu poema: *Casa nostra és / respirar tanta vida / i no haver de dir res*.

M'emociona la intensitat de la poesia de Ricard Garcia que sap expressar-se des de la discreció, amb tota la potència de qui se sap fort per gaudir i per patir, i amb tota la humilitat de qui se sap només una engruna d'aquest Univers. La lectura em transmet pau, mai no llisca cap a l'eixelebrament per no perdre ni un segon d'aquesta vida breu, mai. Com paladejar un bon vi, amb cura i temps, i trobar-li tots els sabors imperceptibles dins el vermell, potser un vi que nosaltres mateixos hem criat. *Profundament les respires / i tranquil*. Així llegim **On la sang**: des de l'estómac, amb la mort que passa, que és sang, com la vida. Poemes on retrobes aquell mar que et pot engolir i que també et vivifica. Aquest desordre que és el dia a dia, que se't fica a la pell i et somou i et precipita. Aquesta terra que et xucla per dur-te fins a les seves arrels i donar-t'ho tot, la sang. Com les roses del poeta que es resisteixen a morir. El poeta *calla i escolta*, jo llegeixo i la pell se'm torna delicada com quan era una nena i encara no sabia que un dia se m'omplirien de taques les mans, com les de l'avi de Ricard, i així sabia que un dia jo també seria rosa seca en un jardí boirós que anomenem mort. Mentrestant, busco l'abric de les paraules *per somiar la il·lusió ingràvida del vol*.

Gràcies, Ricard Garcia, per la delicada manera de fer-me sentir viva fins que entri *al ventre buit de la balena*.

Marta Pérez Sierra / Llabor cultural / <http://llavorcultural.cat/on-la-sang/> 14maig 2017